

Vždy boli v tomto svete saduceji – ľudia, ktorí tvrdili, že niet nič také ako vzkriesenie tela. Moderná pochybovačnosť nie je nijaká neobvyklosť.

Keď bol Kristus na zemi, boli tu tí, čo popierali pravdu vzkriesenia. Skutočne, najnápadnejším dôkazom hrozného stavu, do ktorého upadli Židia v tom čase, bolo to, že veľmi skoro po smrti Kristovej bol ustanovený za veľkňaza saducej (Skutky 5:17). Saduceji blúdili, ako povedala naša najvyššia autorita, lebo nepoznajú Písma ani moc Božiu (Matúš 22:29).

V Starom zákone nečítame veľa o vzkriesení. Sú tam o ňom rozličné zmienky, ale treba pamätať na to, že Starý zákon hovorí o pozemskom Božom ľude s pozemskými požehnaniami a pozemskými úsudkami, a preto je v ňom veľmi málo o nejakom budúcom stave. Veľkou témou historikov a prorokov Starého zákona je Božie konanie s ľuďom na zemi. Keď však otvoríme Nový zákon, nachádzame mnohé veľké pravdy, ktoré boli sotva naznačené v Starom zákone, a jasne vynikajú v plnom svetle zjavenia. Vzkriesenie je jednou z týchto právd, a keď o nej hovoríme, netápame vo tme, ani nestojíme na neistom základe. Dokážeme hovoriť so všetkou istotou, akú poskytuje Božie slovo.

Môžeme poznamenať, že pravda vzkriesenia je príznačná božskému zjaveniu. Najvzdelanejší a

najmúdrejší pohan nemá o nej nijakú predstavu. Dokonca tí, ktorí veria v nesmrteľnosť duše, nemajú ani len matnú predstavu o vzkriesení tela. Aténčania počuli o nesmrteľnosti duše najmenej štyristo rokov skôr, ako ich navštívil apoštol Pavol, a predsa sa posmievali, keď im začal hovoriť o vzkriesení tela. Skutočnosť, že naše telá budú vzkriesené, je pravda, ktorú človek nedokáže objaviť ani vysvetliť. Je to pravda božského zjavenia. Sme teda povinní obrátiť sa k Písmu kvôli poznaniu pravdy v tejto veci, lebo tu niet ničoho, čo by sme mohli spoznať z nejakého iného zdroja.

„Prichádza hodina, v ktorú všetci v hrobách počujú jeho hlas, a vyjdú – tí, čo robili dobre, na vzkriesenie života, tí však, čo páchali zlo, na vzkriesenie súdu“ (Ján 5:28,29).

Len niekoľko prostých slov, ale aký nesmierny význam majú pre každého z nás! Všetky spoločenské alebo politické udalosti, ktoré sa odohrali alebo odohrajú v tomto svete, či už sa týkajú jednotlivcov alebo národov, sú len nepatrným prachom na váhach, keď ich porovnáme s tým ohromným činom božskej moci, ktorý sa nesporne uplatní voči „všetkým, ktorí sú v hrobách.“ Pochovaní v cisárskych hrobkách alebo neznámymi rukami vložení do hrobov bedárov, uložení na cintorínoch alebo nahádzaní na hromadu s tisícami iných v bojových zákopoch, spálení na uhol v plameni alebo pochovaní na stovky siah v hĺbinách oceánov, všetci počujú tento hlas vzkriesenia a vyjdú.

Niet divu, že ľudia, ktorí milujú svoje hriechy, snažia sa nahovoriť si, že to nie je pravda. Možno ste počuli, že v hrozných dňoch francúzskej revolúcie dali nad vchodmi do cintorínov vyvesiť nápis: „SMRŤ JE VEČNÝ SPÁNOK.“ Bezbožní by tomu radi verili, lenže pokiaľ ide o takúto záležitosť, je to smutné, keď sa verí ľži. Môžeme sa desiť pravdy – ona môže naplniť naše duše hrôzou – ale určite to najlepšie a najmúdrejšie je pozrieť sa jej priamo do očí. Istý zomierajúci

neverec prejavil znaky strachu, keď sa približoval koniec jeho života, a niektorí jeho priatelia ho povzbudzovali, aby sa nebál smrti, lebo ňou sa vraj všetko skončí. Odpovedal: „Nie je to smrť, ktorej sa bojím, ale je to myšlienka vzkriesenia, ktorá ma straší.“ Ach, áno! Je to vážne pomyslieť na okamih, keď ľudia vyjdú z hrobov Božou mocou vzkriesenia, aby zastali pred ním a vydali počet zo svojich skutkov, ktoré vykonali v tele.

Božie slovo nás však v tejto záležitosti nenecháva v neistote. Prach tých, čo zomreli, ostane v ich hrobách až do hodiny, keď zaburáca hlas Božieho Syna do najvzdialenejších končín zeme a prenikne do najväčších hĺbok, kde je nejaké zrno ľudského prachu, a zvolá mŕtvych, aby vyšli. Nebude výnimky. „VŠETCI“ mŕtvi počujú. „VŠETCI“ vstanú a vyjdú. Vážna, ohromujúca skutočnosť!

Keď sme sa dozvedeli z Písma, že všetci vstanú, môžeme ďalej skúmať, v čom spočíva rozdiel medzi dvoma vzkrieseniami, v charaktere a čase, o ktorých Pán hovorí ako o „vzkriesení života“ a „vzkriesení súdu“.

Všetci kresťania veriaA), že bude isté vzkriesenie, ale sú mnohí, ktorí nevedia, že Písmo hovorí veľmi odlišne o dvoch vzkrieseniach. Boli vyučovaní, že na konci sveta bude nejaké všeobecné vzkriesenie spravodlivých i bezbožných, a všetci budú musieť zastať pred veľkým, bielym trónom, a že potom Kristus oddelí veriacich od neveriacich, pričom bude žehnať tej jednej triede a zatratí tú druhú. Toto učenie nemá nijaký základ v Písme, lebo slovo Božie jasne hovorí, že budú dve vzkriesenia s veľkým časovým odstupom.

Nuž prečítajme niekoľko veršov, ktoré hovoria očividne o prvom vzkriesení:

„Nechceme však bratia, aby ste nevedeli, ako je to so zosnulými, žeby ste sa nermútili ako aj ostatní, čo nemajú nijakej nádeje. Lebo keď veríme, že Ježiš zomrel a vstal z mŕtvych, tak aj Boh tých, čo zosnuli v Ježišovi, privedie s ním. Veď toto vám hovoríme slovom Pána, že my, živí, čo ostaneme až do príchodu Pánovho, nepredídeme tých, čo zosnuli. Sám Pán totiž, so zvolávajúcim povelom, s hlasom archanjela a s trúbou Božou zostúpi z neba, a mŕtvi v Kristu vstanú najprv; potom my, živí, čo ostaneme, spolu s nimi budeme vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do vzduchu. A tak budeme navždy s Pánom. Tak sa povzbudzujte navzájom týmito slovami!“ (1. Tesalonickým 4:13-18).

Veriaci TesaloničaniaB) očakávali z nebies Božieho Syna (1. Tesalonickým 1:10); očakávali jeho príchod, aby založil kráľovstvo v sláve a moci tu na zemi, a očividne boli zronení faktom, že niektorí z nich zosnuli skôr, než prišiel tento slávny čas. Zjavne im prišla na um myšlienka, že veriaci, ktorí zomreli v Kristu, budú v istej nevýhode. Pavel im píše prostredníctvom Ducha, aby ich potešil a rozvinul obdivuhodnú skutočnosť, že pred tým, ako sa Pán zjaví v sláve, aby súdil a kraľoval, aby ho uvidelo každé oko, zostúpi z neba a povolá svojich svätých v ústrety sebe do vzduchu. Toto sa nestane pri skončení sveta, lebo za chvíľku uvidíme, že dejiny sveta budú pokračovať ešte najmenej tisíc rokov, lenže toto je udalosť, ktorá sa môže odohrať dnes. Vychvátenie cirkvi a príchod Krista, aby kraľoval, v Písme nie sú predstavené ako veľmi vzdialené udalosti, ale ako predmety prítomnej nádeje pre srdcia jeho svätých – nádeje, ktorá má mať na nás prítomnú posväcujúcu moc.

Pavel hovorí: „My, živí, čo ostaneme až do príchodu Pánovho.“ Keby to bolo isté, že Pán nepríde ani za sto rokov, nebol by tak písal. Bol by povedal: „Tí živí, čo ostanú.“ Ale Duch nezamýšľal naznačiť nič také. Nádej Pánovho príchodu mala byť trvalým očakávaním všetkých veriacich od počiatku. Koniec sveta je vzdialená udalosť, ale vychvátenie cirkvi sa môže odohrať dnes.

Dobre si všimnime použité slová: „Mŕtvi v Kristu vstanú najprv.“ Nie je tu nijaká myšlienka všeobecného vzkriesenia spravodlivých a bezbožných spolu. Hovorí sa tu o zvláštnom vzkriesení špeciálnej triedy. Je to vzkriesenie „mŕtvych v Kristu.“ V tejto pasáži nemožno nájsť zmienku o bezbožných mŕtvych. Na inom mieste Písma čítame: „Blažený a svätý, kto má podiel na prvom vzkriesení! Nad tými druhá smrť nemá moci, ale budú kňazmi Boha a Krista a budú s ním kraľovať tisíc rokov“ (Zjavenie 20:6). Treba uznať, že vzkriesenie, o ktorom sa hovorí v 1. Tesalonickým 4, má ten istý charakter ako „prvé vzkriesenie“, o ktorom je reč v Zjavení 20, v ktorom má miesto len „blažený a svätý“. A s týmto sa zhodujú slová apoštola, keď hovorí o vzkriesení v 1. liste Korinským 15:23: „Ako prvotina Kristus, potom tí, čo sú Kristovi pri jeho príchode.“ Keď chápeme zvláštnu povahu prvého vzkriesenia – že ono je výhradne „vzkriesenie k životu“ – potom môžeme pochopiť Pánove slová v Lukášovi 20:35: „Tí však, čo budú uznaní za hodných dosiahnuť tamtoho veku a vzkriesenia z mŕtvych... sú synmi Božími, keďže sú synmi vzkriesenia.“

Duchovia zosnulých veriacich nie sú v nevedomom spánku, ako sa mnohí ľudia vo svojej nevedomosti domnievajú v rozpore s Písmom. Sú v prítomnosti Pánovej. Sú s Ježišom v raji Božom. Sú s Kristom, čo je „omnoho lepšie.“ Lenže nemajú ešte oslávené telá. Ešte sa nestali podobnými obrazu Božieho Syna. A kvôli tomuto vrcholnému triumfu moci, ktorou si On všetko podmaní, očakávajú prvé vzkriesenie. Ich telá, ktoré sa siali v slabosti, necti a porušiteľnosti, budú vzkriesené v moci, sláve a neporušiteľnosti. Vtedy sa splní slovo, ktoré je napísané: „Pohltená je smrť vo víťazstve“ (1. Korinským 15:54).

„Potom,“ keď všetci mŕtvi v Kristu vstanú, „my, živí, čo ostaneme, spolu s nimi budeme vychvátení v oblakoch v ústrety Pánovi do vzduchu.“ V túto chvíľu nebude vzkriesený nik iný, len mŕtvi v Kristu. Len veriaci počujú zvolávajúci povel zostupujúceho Pána. Svet nebude vedieť nič o tomto zhromaždení vo vzduchu. Písmo nepodáva nijaký podrobný popis toho, ako sa udalosti odohrajú. Boh nemá v úmysle podporovať našu zvedavosť alebo zamestnávať naše mysle čírymi udalosťami. Duch Svätý chce viac predstaviť veriacim OSOBU, ktorá prichádza, než spôsob jeho príchodu. Je to „SÁM PÁN“, ktorý zostúpi. Nie je to neznámy hlas, ktorý odtiaľ povolá veriacich. Je to dobre známy hlas nášho Spasiteľa, Pastiera, Priateľa, hlas toho, ktorý nás miloval a seba samého vydal za nás a obmyl nás od našich hriechov svojou krvou. A keď Duch Svätý hovorí, že budeme vychvátení, neopisuje slávu, do ktorej budeme uvedení. Nie, je to „v ústrety PÁNOVI do vzduchu.“ Je pôvabné vidieť, ako sa predstavuje osoba toho prichádzajúceho a ako sú všetky udalosti zatienené myšlienkou na neho samého. Takto by to chcel mať Boh a takto by to chceli mať aj srdcia tých, ktorí ho milujú. A pasáž končí vzácnymi slovami: „A tak budeme navždy s Pánom.“ Toto je vlastná podstata neba. Sláva neba pre myseľ kresťana nespočíva v trónoch, korunách a palmách víťazstva. Hlavnou radosťou neba nie sú brány z perál a ulice zo zlata. Nebo je prítomnosť Pánova. Budeme šťastní a naša radosť bude naveky plná, lebo budeme „S PÁNOM.“

Ale čo bude s neobrátenými, neveriacimi, bezbožnými mŕtvymi? Kedy budú vzkriesení? Písmo o tejto záležitosti nemlčí, ale jasne hovorí, že „ostatní mŕtvi neožili, kým sa nedovršilo tisíc rokov“ (Zjavenie 20:5). Tisíc rokov budú svätí žiť a kraľovať s Kristom, skôr ako budú bezbožní vzkriesení. Potom nastane koniec sveta. Bude postavený veľký, biely trón, a „mŕtvi, veľkí i malí“ zastanú pred Bohom. Ale beda! Oni budú stáť pred Bohom ako tí, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života, a budú tam stáť, aby boli „súdení podľa svojich skutkov.“ Toto je skutočne „vzkriesenie súdu,“ o ktorom hovoril Pán. Lebo ako nemožno nájsť nijakú zmienku o neveriacich mŕtvych v 1. Tesalonickým 4, tak nemožno nájsť nijakú zmienku o „mŕtvych v Kristu“ v súvislosti s javiskom súdu opísanom v Zjavení 20:11-15.

Povaha a predmet tohto súdu sú nevýslovne vážne. Pokiaľ ide o povahu tohto súdu, hovorí sa nám, že „každý bol súdený podľa svojich skutkov.“ A pokiaľ ide o predmet, hovorí sa nám, že

„keď niekto nebol nájdený zapísaný v knihe života, bol uvrhnutý do ohnivého jazera.“ A pamätajte, že tento súd je vo večnosti a na veky vekov.

Milý čitateľ, na ktorom z týchto dvoch vzkriesení budeš mať účasť? Pán Ježiš Kristus si môže povolať svojich svätých z ich hrobov dnes. On si môže odvolať celú vykúpenú spoločnosť zo zeme pred ďalším východom slnka. Ak by sa to stalo, nachádzal by si sa medzi nimi? Poznáš ho ako svojho Spasiteľa? Uveril si v neho a v účinnosť jeho drahej krvi? Sú tvoje hriechy odpustené? Si pripravený stretnúť sa s Pánom? Alebo by si tu ostal ako nešťastná obeť svojho klamu, aby si vytrpel nevýslovné hrôzy veľkého súženia, ktoré príde na celý svet, ponechaný ležať v hrobe hriešnika po celý ten požehnaný čas, keď pokoj a radosť milénia bude pokrývať zem pod vládou Krista a jeho svätých, a nakoniec mal podiel na vzkriesení súdu, a bol uvrhnutý do ohnivého jazera?

Nech Boh nedovolí, aby to bol tvoj podiel! Aby ti umožnil uniknúť z takej záhuby, Boh neušetril vlastného Syna, ale vydal ho na smrť a súd kríža. Ak chceš uniknúť večnému hnevu a získať večnú blaženosť, nech ti je známe, že Boh je SPASITEĽ – BOH, a Kristus Ježiš je ustanovený ako zľutovnica prostredníctvom viery v jeho krv. A Božie posolstvo pre teba je: „Ak teda ústami vyznáš Ježiša ako Pána, a uveríš vo svojom srdci, že ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (Rímskym 10:9). Ach, kiežby toto posolstvo vniklo do tvojej duše v božskej ľúbeznosti a sile!

Pán Ježiš povedal:

Všetko, čo mi dáva Otec, príde ku mne, a toho, kto príde ku mne, nevyženiem von. Lebo som nezostúpil z neba nato, aby som činil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal...

Lebo to je vôľa môjho Otca, ktorý ma poslal, aby každý, kto vidí Syna a verí v neho,

mal večný život, a ja ho vzkriesim v posledný deň.

Ján 6:37-40

Poznámky redakcie

A) V celom texte článku je slovo „kresťan“ použité ako skrátené označenie „nového stvorenia v Kristovi“ (2. Korinským 5:17), čiže toho, „kto patrí Kristovi“.

B) Slovom veriaci sú v článku pomenovaní ľudia, ktorí majú vieru v Boha a v evanjelium Ježiša

Krista. Slovom neveriaci sú pomenovaní tí, ktorí takúto vieru nemajú. V otázke veriaci – neveriaci pozri článok Učenie o viere, Solas číslo 25, zima 2014, <http://casopis.solas.sk/vyucovanie/ucenie-o-viere>